

Věříš tomu?

J 11,6-16 Když uslyšel, že je Lazar nemocen, zůstal ještě dva dny na tom místě, kde byl. Teprve potom řekl svým učedníkům: „Pojďme opět do Judska!“ Učedníci mu řekl: „Mistře, není to dávno, co tě chtěli Židé ukamenovat, a zase tam chceš jít?“ Ježíš odpověděl: „Což nemá den dvanáct hodin? Kdo chodí ve dne, neklopýtne, neboť vidí světlo tohoto světa. Kdo však chodí v noci, klopýtá, poněvadž v něm není světla.“ To pověděl a dodal: „Náš přítel Lazar usnul. Ale jdu ho probudit.“ Učedníci mu řekli: „Pane, spí-li, uzdraví se.“ Ježíš mluvil o jeho smrti, ale oni mysleli, že mluví o pouhém spánku. Tehdy jim Ježíš řekl: „Lazar umřel. A jsem rád, že jsem tam nebyl, kvůli vám, abyste uvěřili. Pojďme k němu!“ Tomáš, jinak Didymos, řekl ostatním učedníkům: „Pojďme i my, ať zemřeme spolu s ním!“

11,45-50: Mnozí z Židů, kteří přišli k Marii a viděli, co Ježíš učinil, uvěřili v něho. Ale někteří z nich šli k farizeům a oznámili jim, co učinil. Velekněží a farizeové svolali radu a řekli: „Co si počneme? Ten člověk činí mnohá znamení. Když proti němu nezakročíme, všichni v něj uvěří, a přijdou Římané a zničí nám toto svaté místo i národ.“ Jeden z nich, Kaifáš, velekněz toho roku, jim řekl: „Vy ničemu nerozumíte; nechápete, že je pro vás lépe, aby jeden člověk zemřel za lid, než aby zahynul celý národ.“

I. Beránek Boží

J an Křtitel, důležitý a vyhledávaný člověk, spatřil Ježíše a řekl: „Toto je Boží beránek, který snímá hřích světa.“ Jak té větě rozumět? Vy a já a úplně všichni lidé jsou zatíženi něčím, co s sebou a v sobě vláčíme jak kouli přikovanou k noze, a v kostelní mluvě se tomu říká hřích. To je slovo, které znamená, že je s námi něco špatné, a spravit to může jenom Bůh. O což lidé stáli a bývalo zvykem v rámci prosby o odpuštění a díky za něj obětovat

beránka a teď Křtitel, když spatřil Ježíše, povídá, že to je beránek Boží, jenž smyje hřích nás všech.

Co je hřích, tomu lidi snad jakžtakž rozuměli. Že to může spravit jen Bůh, tomu snad věřili a přizpůsobili tomu obřady a zvyky, třeba ty s tím beránkem. Boha nikdy nikdo neviděl, ale té naší zátěže nás Ježíš zbaví, protože ho tím nebeský Otec pověřil.

To se píše na začátku evangelia a po tomto úvodu přijde pár událostí a rozhovorů a pár znamení, která Ježíš udělal, „abyste věřili, že Ježíš je Kristus, Syn Boží, a abyste věřice měli život v jeho jménu,“ říká vypravěč na konci knihy.

II. Znamení, která Ježíš ukázal

Z náte to s tím vínem, co došlo na svatbě? To se nám to žilo, a najednou malér a vypadalo to, že je všemu veselí konec. To, co se vzápětí stalo, je první z oněch znamení a nabádá: nečekejte, že bude už jen hůř, to nejlepší vám Bůh teprve nabídne.

A do té doby? Kde vezmeme dost chleba, když je nás tolik, a jak si opatříme vodu, když ji ani není do čeho nabrat? To jsou běžné, všední starosti. Vypravěč o nich ví a připojí k nim ujištění, že s Božím synem je tu voda a chléb života, po kterých už se nehladoví a nežízní. To je další znamení, jež připomíná, že člověk není živ jen tím, co potřebuje a po čem se shání, a že je tu také Boží nabídka něčeho, co se úplně vymyká naší zkušenosti, ba i představivosti.

Představovat si člověk může ledacos, třeba jak by se to žilo a co by se všechno dalo, kdyby nás nebrzdilo tělo. Tím se zabývají příběhy jednoho chromého a jednoho slepého od narození. V obou případech se řeší také úloha ostatních lidí a vzejde z toho poznání, k němuž také asi dojdete skoro u každého trápení: hledáte-li, komu za něj přičíst vinu, asi nikomu a stejně by vám to nepomohlo, a čekáte-li, kdo by vás vysvobodil, zjistíte, že nejsou lidi. Boží mocí se však stalo, co člověk neumí, tak nezůstávejte jen u toho, co bylo, a žijte tím, co od Boha teprve přichází.

Úplně všichni jsme zatíženi něčím, co s sebou a v sobě vláčíme jak kouli přikovanou k noze. V kostelní mluvě tomu říkáme hřích. Před námi se však otevírá prostor Boží svobody, do kterého můžeme vstoupit, a na cestu nás provází Boží přání: „Jdi a už nehřeš.“ Přání krásné, jenomže neproveditelné, když se ho chopíme podle vlastního receptu. Avšak splnitelné, pojmem-li svou víru jako následování Božího beránka – toho, jenž snímá hřích a sám se kvůli tomu obětuje.

III. Kdybys tu byl

Všechno by člověk vydržel a přečkal, má-li před sebou otevřenou a nadějnou budoucnost, kterou Bůh slíbil, ale pak je tu i něco, s čím si neporadíme: smrt. „Kdybys tu byl, pane, brácha by neumřel,“ řekla Ježíšovi sestra jeho přítele Lazara. „Je mi kvůli tomu smutno, i když se říká, že v poslední den Bůh všechny vzkřísí.“ Ježíš jí na to odpověděl: „Já jsem vzkříšení i život a kdo ve mě věří, bude žít, i kdyby umřel.“

Hospodin pastýř zná každou svou ovečku jménem a má ji rád a my tu jeho lásku převádíme a tlumočíme i do svých vztahů s lidmi. Když na pohřbu brečíme, nebývá to kvůli zjištění, že jsme všichni smrtelní, to jsme věděli už předtím. Brečíme proto, že se uzavřel jeden z těch vztahů. Právě ty vztahy a láska dělají život krásným a bohatým. Však o tom byla ta Ježíšova znamení v předchozím vyprávění. „Kdo ve mě věří, má život věčný,“ řekl a náš život je věčný tím a díky tomu, že je otevřený pro spolehlivou Boží věrnost a pro jeho lásku k nám.

IV. Vzkříšení i život

“Není to tak dávno, co tě v Judsku chtěli ukamenovat, a už tam chceš jít zase?” řekli učedníci, když se Ježíš rozhodl, že půjde navštívit sestry zemřelého Lazara. Šel tam a následovalo ještě jedno znamení, které ukázalo, že i ta smrt těla je na Boží lásku krátká.

Lidi byli z toho znamení celí pryč, někteří mu díky tomu uvěřili,

ale jiní dospěli z politických důvodů k rozhodnutí, že Ježíše bude nutné odstranit. Velekněz Kaifáš při poradě s kolegy pronesl větu, kterou Ježíše odešle na smrt: “Ničemu nerozumíte, nechápete, že je pro vás lepší, aby jeden člověk zemřel za všechny, než aby zemřeli všichni!” Nevědomky tím vyjádřil základ naší křesťanské víry (jemuž říkáme Velikonoce).

V těchto kulisách a souvislostech se udál příběh s Lazarem, který praví, že ani smrt není tak silná, aby nás odpárala od Boží lásky. Dobrý pastýř za své ovečky i život položí, vyprávělo se v evangeliu o kus dřív, a Ježíš to skutečně udělal. Velikonoce jsou svátky, v nichž vyjadřujeme dík za až takovou lásku a za to, že na tom ani smrt nic nezmění. „Věříš tomu?“ zeptal se Ježíš Lazarovy sestry a nejen Lazarovy sestry, protože to je opravdu věc důvěry a životního spolehnutí. Kdyby parlament projednal, že je Ježíš vzkříšení i život, a přijal to jako zákon nebo to naopak zakázal, bylo by to úplně jedno a na Božím vztahu k vám to nic nezmění a váš vztah k Bohu a k lidem na tom také závislý není.

Všechna znamení Ježíš dělal proto, abyste měli život věčný. Věříte tomu?

požehnání

Chvála buď Bohu, který nám dává vítězství (nad zlem, nad zoufalstvím, nad námi samými). Spatřili jsme to na případu Ježíše Krista, jenž nezůstal poddán smrti a její moci. Sestoupil do pekel, a co čert opravdu nechtěl, Boží moc a lásku přinesl Kristus i tam. I do našeho světa, kde si lidi dělají peklo (sami sobě i navzájem) i bez pomoci čertů nebo koho.

Království Boží přichází mezi nás – a tak tedy, lidé Bohem milovaní, buďte pevní, nedejte se ničím jen tak zviklat a vystrašit, a co se týče Boží lásky a spravedlnosti, kterou máme přijmout a předávat dál – v tom buďte stále horlivější, vždyť víte, že tahle vaše práce není v Pánu marná.

Chvála buď Bohu, který nám tohle všechno dopřává a dává a nás lidi zahrnuje svým milosrdenstvím a pokojem. Amen.